

El Diacrític | | Actualitzat el 19/11/2017 a les 07:29

?Destruir l'escola catalana, centre d'interès del feixisme espanyolista

«La intenció d'aquest article, doncs, és intentar fer una cronologia aproximativa a l'intent de destrucció de l'escola catalana -i sobretot la pública- des de les elits dominants de l'Estat espanyol en els darrers mesos» | «Allò que hem vist fins ara és només el pròleg de tot el que ha de venir i que insistentment els feixistes espanyolistes van anunciant»

Pintades espanyolistes aparegudes davant l'escola de Vacarisses aquest divendres 17 de novembre | Twitter Anna Piñol @annapinol_beta

Si haguéssim de fer una cronologia de totes les vegades que l'escola catalana ha estat en el punt de mira de l'extrema dreta espanyolista i de les seves corretges de transmissió en els estructures de dominació de l'Estat espanyol (Ciudadanos, PP i PSOE) segurament hauríem de fer un llibre, o una enciclopèdia. Si féssim recull dels cops que l'escola pública ha estat en el punt de mira de la dreta d'aquí, passaria exactament el mateix... Però aquestes no són les intencions d'aquest article i no només per l'extensió o la mida. Sí que pretenc inventariar bona part del que està passant a Catalunya en els darrers mesos al voltant de l'ensenyament en aquest procés de creació de la República. La intenció d'aquest article, doncs, és intentar fer una cronologia aproximativa a l'intent de destrucció de l'escola catalana -i sobretot la pública- des de les elits dominants de l'Estat espanyol en els darrers mesos, més que res per aclarir-nos i aclarir-me, ja que allò que hem vist fins ara és només el pròleg de tot el que ha de venir i que insistentment els feixistes espanyolistes van anunciant.

Tot i que citada ara sona a arqueologia, ja que fa cinc anys que va se pronunciada i el pas del temps està accelerat, és clar que la intensió damunt la qual s'aixeca tot l'edifici de les denúncies per adoctrinament a l'escola catalana o per suposats «delictes d'odi» que tenim en l'actualitat és recollida en aquella frase que el ministro d'Educació, José Ignacio Wert, va pronunciar el dijous 11 d'octubre de 2012 al Congreso de Diputados en explicar que el Gobierno de Rajoy tenia el màxim interès a «españolizar a los alumnos catalanes» amb la intenció que «se sientan tan orgullosos

de ser españoles como catalanes».

És en aquest sentit que, el 18 de maig de 2017, el secretari d'Estat d'Educació, Marcial Marín, demanava a l'Alta Inspecció de l'Estat un «informe detallat» per comprovar si alguns llibres de text catalans vulneraven la normativa vigent després que el sindicat AMES, un suposat sindicat clarament espanyolista sense seu ni delegats, denunciés la «manca de rigor» en alguns dels seus continguts. És curiós que un tan alt càrrec de l'Estat fes cas d'aquesta manera a una organització irrellevant de la qual només se sap que és dirigida per Antonio Jimeno, un professor jubilat de biologia i teologia de l'institut La Sedeta de Barcelona assidu de cadenes radiofòniques i televisives tan poc significades doctrinàriament com la COPE o Antena 3.

Mesos després, el 28 de setembre de 2017, el líder del PPC, Xavier García Albiol, conegut per haver fet una campanya electoral sota el lema cinematogràfic-feixista «Netegem Badalona» parlava amb la premsa sobre la situació a Catalunya i, mentre comentava la possible recuperació de competències per part de l'Estat a Catalunya, apostava sense embuts per la tornada, sobretot, de l'Educació al control de l'Estat davant l'«adoctrinament» escolar que ell deia que hi havia a Catalunya. Aquest era un concepte que poca gent feia anar aleshores aplicat a la realitat escolar catalana si no era del voltant de Ciutadans. El PP no s'atrevia a dir barbaritats d'aquest tipus ja que sabia que eren bàsicament mentida i aquest partit, tot i que fatxa, només utilitzava la mentida per amagar robatoris clars no sentenciats dels seus càrrecs públics, que prou feina té...

L'11 d'octubre, es feia públic que el Ministerio de Educación havia enviat a la Conselleria d'Ensenyament un requeriment per suposats delictes i violació de la llei per «adoctrinament ideològic» en diversos centres escolars. En aquell moment, el ministre Íñigo Méndez de Vigo amenaçava d'anar als tribunals si no rebia resposta i la Generalitat contestava que eren «acusacions infundades».

Tres dies després, el mateix Albiol insistia, mentre visitava Santa Coloma de Gramenet, que una possible aplicació de l'article 155 de la Constitució a Catalunya no només podria servir per convocar eleccions per aturar la independència sinó també per «corregir» i intervenir en apartats com l'ensenyament ja que, segons ell, «no puede ser que en la mayoría de la escuela pública y especialmente en determinados territorios de la Catalunya interior en vez de enseñar a los niños se les eduque para odiar España».

Les intervencions públiques de periodistes, opinadors i todòlegs diversos en aquest sentit eren constants en tots els mitjans espanyolistes, que són l'absoluta majoria. La major part de vegades, parlaven a partir de relats repetits i amplificats, com el que a *Periodista Digital* deixava escrit, el 15 d'octubre, Pedro de Hoyos, quan deia que calia que l'Estat encarrilés «graves temas, como el adoctrinamiento en las aulas». La seva solució era, és clar, una aplicació del 155 que inclogués una intervenció a fons a l'escola.

El dilluns 16 d'octubre, el periodisme escombraria d'*El Mundo* feia portada amb les paraules de l'inspector barceloní Jordi Cantallops, segons el qual en alguns instituts de Catalunya «hay tareas, murales, banderas sectarias y pancartas que perfectamente podrían calificarse de adoctrinamiento escolar y partidista», ahora que denunciava que era imposada la llengua catalana com a llengua vehicular. Tres dies després, Cantallops era expedientat amb una falta greu per «incompliment de les seves funcions». Com a conseqüència d'això, tot i que era un tema que feia dies que remenaven, Ciudadanos i el PP es mostraven favorables a modificar el funcionament de l'Alta Inspecció del Estado ja que, segons el ministre Méndez de Vigo, «tiene poca capacidad de reacción inmediata y depende de la buena disposición de las comunidades autónomas».

L'endemà, el Congrés rebutjava diverses mesures que Ciudadanos presentava «contra el adoctrinamiento político en los centros escolares». Tots els altres grups, a excepció d'UPN, els van negar el seu suport i Toni Cantó va pronunciar un dels discursos més durs i mentiders contra l'escola catalana dels que s'han sentit mai en un àmbit representatiu oficial a l'Estat espanyol.

Entre els partits espanyolistes, que encara no optaven per atacar totalment l'escola catalana, el PP el va acusar de fer un «discurso apocalíptico», el PNB de ser un «racista», el PSOE de ser un «irresponsable» i Podemos de «buscar la división a la cerca de cuatro miserables votos».

El 25 d'octubre, Albiol es reafirmava en les seves opinions respecte a l'adoctrinament i insistia en el discurs que «una parte de la escuela» catalana «educa en el odio a España».

Tot canviava quan, el 8 de novembre, l'organització creada per elements de l'extrema dreta espanyolista Societat Civil Catalana presentava un formulari per denunciar escoles que fessin el suposat «adoctrinament». SCC publicava a la seva pàgina web aquest formulari per tal de facilitar les denúncies contra centres escolars per «adoctrinament». En el formulari indicaven que els motius per denunciar podien ser els «símbols polítics en els centres» com per exemple pancartes de Somescola o murals.

El 7 de novembre, la campanya del grup ultra tenia fruits i set mestres de la Seu d'Urgell eren acusats i anaven a declarar al jutjat d'instrucció número 1 de la mateixa Seu d'Urgell, acusats d'un suposat delictes d'incitació a l'odi pel tractament que van fer a classe dels fets de l'1-O. Havien rebut denúncies d'onze particulars i els mestres eren el director i quatre mestres del col·legi públic Mossèn Albert Vives, la directora i un mestre de l'escola Pau Claris i la directora de l'escola La Salle. Més de 40.000 signatures recollides en suport al manifest en defensa de l'escola catalana els van acompanyar, així com l'Associació de Mestres Rosa Sensat i diversos sindicats com Ustec i CGT. La consellera d'Ensenyament, Clara Ponsatí, des de l'exili, també els va expressar el seu suport.

El dijous 16 de novembre, la Guàrdia Civil detenia Manel Riu, professor de Llengua Castella i Literatura de l'Institut de Tremp, per acusacions «d'incitació a l'odi a les xarxes socials» pels seus comentaris sobre la violència policial l'1 d'octubre. La Guàrdia Civil el va anar a buscar al matí a l'institut on treballa, tot i que en aquell moment no hi era. Finalment, va ser detingut a casa seva.

El mateix dijous, l'associació Hablamos Español continuava la croada espanyolista i presentava davant de la Fiscalia de Catalunya una denúncia contra Ramon Font, secretari general del sindicat Ustec, per suposats delictes d'odi i provocació a la sedició. L'associació, en un comunicat, sol·licitava la investigació d'uns fets que consideraven «discriminatoris» ja que «atacan al modelo de convivencia y amenazan los valores del pluralismo, la tolerancia y el respeto de las diferencias, más aún cuando tienen por destinatarios menores de edad».

Divendres 17 de novembre, el Consell de Ministres, en aplicació de les atribucions que s'havia autoatorgat amb l'excusa del 155, nomenava Miquel Mateo, fins aleshores secretari general de la Fundació Escola Cristiana e Catalunya, director general de centres concertats i centres privats. El càrrec estava vacant després que la consellera Ponsatí decretés el cessament de l'anterior director general, Miquel Garcia, el 10 d'octubre.

El mateix divendres 17 novembre, al matí, alumnat, mares i pares i professorat de les escoles de Vacarisses s'havien trobat les parets i terres de les seves escoles pintats amb dues clares consignes que resumien tot allò que he ressenyat fins ara. D'una banda, les pintades deien «No más adoctrinamientos», recordant el fals lema que els feixistes doctrinaris espanyolistes utilitzen per denunciar, i de l'altra insistien en l'adoctrinament major, aquell que no es pot considerar «delictes d'odi» perquè inclou tot l'odi possible: «Viva España».